

PUNCTE DE VEDERE

N. ȘELARU

Cartea „Vânătoare tradițională”, publicată sub semnătura d-lui dr. Ștefan Polverejan, ne surprinde cu câteva informații de noutate, demne de toată încrederea, în materie de eco-etologia unor specii cinegetice de mare interes în România.

Îată că, atunci când credeam că știm aproape totul despre speciile cinegetice din țara noastră, aflăm câteva lucruri necunoscute din viața acestora, unele în contradicție față de cunoștințele anterioare, de necontrazis până acum, ale altor autori de literatură cinegetică valoroasă.

Fiind preluate din surse bibliografice externe, ca rezultat al unor cercetări științifice întreprinse de personalități recunoscute în cinegetica europeană, nu avem motive să ne îndoim de foarte multe dintre concluziile și afirmațiile cuprinse în lucrare.

Totuși, aceasta conține și câteva informații susceptibile de a fi eronate, precum cele ce urmează:

- taurii de cerb rezistă peste iarnă „pentru că trăiesc la foc mic, economisind energie în pseudo-hibernare, în-sușire specifică ambelor sexe”;
- „în lunile de primăvară, iezii de un an (de căprior) sub influența hormonală își curăță coarnele”;

- „în decursul mai multor generații”, structura genetică a populației de căprior din câmpul agricol „s-a modificat în sensul creșterii masivității corporale, fără să existe o corelație pozitivă între greutatea corporală și

valoarea medaliabilă a trofeelor”;

- pentru mistreți nu ar exista, nici la noi și nici în alte țări europene, ani răi din punct de vedere al posibilităților de agonisire a hranei;

- masculii de mistreț s-ar separa de cârd doar după vârsta de 3 ani;

- „viitorul iepurelui de câmp poate fi privit cu optimism”;

- vulpea „are obiceiul bun de a nu fura mai mult decât mănâncă, neavând obiceiul de a depozita hrana sau să ucidă mai mult decât are nevoie de a se hrăni”;

- „fazanul este greșit considerat specie de proveniență străină”;

- fazanii ar agresa ponte de potârnice.

Din motivele arătate, lucrarea d-lui dr. Ștefan Polverejan incită studiul și la aprofundarea multora dintre aspectele ei discutabile, precum cele succint prezentate. Oricum am aprecia-o, lucrarea înmagazinează un cumul de cunoștințe noi, dintre care unele de noutate și certă valoare, iar altele puțin forțate, interesante însă, pentru orice persoană cu preocupări în domeniul cercetării și științei cinegetice.

De aceea, felicităm autorul și îi dorim, la cei 87 de ani deja împliniți, realizarea altor lucrări asemenea, ca un corolar al nenumăratelor articole publicate, de-a lungul vremii, în revistele noastre de specialitate. **NPR**